

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0019201303
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:0019201303.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Oľgy Mičietovej a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobcu N. S., T.. XX.X.XXXX, D. T. Č.. XX, zast. JUDr. Henrietou Hirjakovou, advokátkou, Michalovce, Námestie Osloboditeľov 1 proti žalovanej: Obec Vyšné Nemecké, Obecný úrad č. 55, 072 51 Krčava, o zaplatenie 10.927,40 eura s prísl., o odvolaní žalobcu a odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Michalovce z 5. decembra 2019 č.k. 24C/10/2019-156

rozhodol:

Výrok I. rozsudku m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 294,44 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v časti o zaplatenie istiny 2.771,67 eura žalobný návrh zamietá.

Žalovanej proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 94, 76 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (v ďalšom „súd prvej inštancie“, prípadne „súd“) predmetným rozsudkom uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi 2.771,67 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo súm postupne sa znižujúcej istiny, počnúc z istiny 7.771,67 od 6.1.2019 do 12.2.2019 až po istinu 2.771,67 eura od 4.11.2019 do zaplatenia (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 49,28 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (výrok III.).

2. Rozhodol tak o žalobnom návrhu žalobcu, ktorým sa domáhal proti žalovanej vyplatenia odstupného vo výške 5 - násobku priemernej mesačnej mzdy celkom 10.927,40 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne z istiny 10.927,40 eura od 6.1.2019 až do zaplatenia.

3.1. V odôvodnení rozsudku súd o.i. uviedol, že žalobca na odôvodnenie nároku tvrdil, že do 9.12.2018 zastával funkciu starostu Obce Vyšné Nemecké a to vo funkcii bol posledné tri po sebe idúce volebné obdobia, na ktorom základe mal mať v zmysle § 5 ods. 1 písm. d/ zák. č. 253/1994 Z.z. nárok na vyplatenie odstupného vo výške 5 - násobku priemerného mesačného platu, na vyplatenie ktorého žalovanú vyzval listom zo 14.1.2019 a žalovaná 29.1.2019 zaslala mu list, ktorým mu oznámila, že mu odstupné neuhradí. Žalovaná vo vyjadrení z 18.4.2019 nepoprela nárok uplatnený žalobcom, avšak namietla jeho výšku s tým, že podľa nej výška odstupného predstavuje 10.665 eur v hrubom a po odpočítaní odvodov 7.779,67 eura, a nie 10.927,40 eura. Zároveň uviedla, že obecné zastupiteľstvo 9.12.2018 prijalo uznesenie č. 7, ktorým schválilo vyplácanie odstupného žalobcovi vo forme splátok v priebehu 24 mesiacov a ku dňu vyjadrenia už žalovaná uhradila tri splátky po 500 eur, spolu 1.500 eur. Za dôvod prijatia uznesenia uviedla, že sa obec nachádza v zlej finančnej situácii a prípadné jednorazové vyplatenie tejto sumy by bolo pre ňu ekonomicky náročné.

3.2. Vychádzajúc zo žalobcom a žalovanou predložených listinných dôkazov, citujúc § 5 ods. 1 písm. d/ a § 35 ods. 3 zák. č. 253/1994 Z.z., § 76 ods. 6 Zákonníka práce a § 153 ods. 1 a 2 CSP a konštatujúc, že v čase, kedy malo byť vyplatené odstupné k jeho vyplateniu nedošlo, súd vymedzil sporné a nesporné skutočnosti.

3.3. Za nesporné považoval súd, že žalobcovi v zmysle § 5 ods. 1 písm. d/ zák. č. 253/1994 Z.z. vznikol nárok na odstupné vo výške 5 - násobku priemerného platu, ktorú skutočnosť žalovaná uznáva a nerozporuje ju.

3.4. Za sporné súd považoval konkrétnu výšku odstupného a spôsob jeho úhrady.

3.5. Pokiaľ sa týka požadovanej výšky odstupného 10.927,40 eura nebolo súdu zrejme ani zo spisu, ani z vyjadrení, ako sa žalobca k tejto sume dopracoval. Súd sa stotožnil s názorom žalovanej, ktorá ako sumu na výpočet odstupného mala sumu 2.133 eur, vychádzajúcu aj z návrhu na úpravu platu starostu obce Vyšné Nemecké z 2.4.2018. Tento výpočtový základ by znamenal sumu 10.665 eur v hrubom. Nárok žalobcu, poukázal súd, nie je v plnej výške, ale vo výške krátenej o odvody, na ktoré žalobca nemá nárok. Ide o zložku mzdy, ktorú musel zamestnávateľ (platiteľ mzdy) zraziť a odviezť. Reálny nárok žalobcu bol teda 7.771,67 eura. Mal za to, že to uznal v konečnom dôsledku aj sám žalobca, ktorý v podaní na č.l. 131 spisu uviedol, že nárok je vo výške 7.771,67 eura. Napokon súd dodal, že z písomného podania žalobcu z 9.10.2019 vyplýva, že žalovaná už čiastočne plnila svoj záväzok v podobe 10 splátok po 500 eur a na pojednávaní 26.11.2019 žalovaná v záverečnom návrhu uviedla, že aj za mesiac november došlo k úhrade 500 eur, t.j. počet splátok sa zvýšil na 11. Žalobca svoju pôvodnú žalobu z 13.2.2019 žiadnym spôsobom neupravil, teda v časti zaplatených súm nevzal späť. Súd uzavrel, že aktuálny nárok žalobcu voči žalovanej predstavoval sumu 2.771,67 eura a tento neuhradený rozdiel žalobcovi priznal a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

3.6. Citujúc § 517 ods. 1 a 2 Obč. zákonníka a § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. súd priznal žalobcovi aj uplatnené úroky z omeškania. Vychádzal pri tom z názoru, že Zákonník práce síce pozná možnosť vyplatenia nároku v splátkach, avšak len za použitia vzájomnej dohody. Uviedol, že obecné zastupiteľstvo schválilo 9.12.2018 uznesenie č. 7, ktorým rozhodlo, že odstupné bude žalobcovi vyplatené v 24 splátkach od mesiaca február 2019, ktoré uznesenie napadol žalobca pre jeho nezákonnosť. Súd uviedol, že posudzovanie zákonnosti, či nezákonnosti tohto uznesenia obecného zastupiteľstva nie je v jeho právomoci. Mal za to, že ak žalobca mal vedomosť o jeho nezákonnosti, mal sa obrátiť na príslušné správne orgány, ktoré majú oprávnenie o tom rozhodnúť. Súd teda považoval uznesenie za platné, avšak s tým, že bez použitia vzájomnej dohody, poukážuc na Zákonník práce, mal za to, že nemožno vyplácanie nároku vyplývajúceho z tejto pracovnej činnosti akceptovať. Uviedol, že ak by žalovaná bola uzavrela dohodu so žalobcom, nemohol by žalobca nárok na úroky z omeškania požadovať. Za zistených okolností však mal nárok na úroky z omeškania za oprávnený, a preto ich priznal žalobcovi tak, ako to uviedol vo výrokovvej časti rozsudku.

3.7. V prevyšujúcej časti, keďže žalovaná čiastočne nárok žalobcu plnila a žalobca nezobral žalobu späť v časti zaplatených súm, súd v tejto časti návrh zamietol.

3.8. O trovách konania rozhodol za použitia § 255 ods. 1 CSP a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 49,28 % s odôvodnením, že žalobca žalobou z 13.2.2019 uplatnil si nárok na odstupné 10.927,40 eura, žalovaná túto sumu namietla s tým, že odstupné je v hrubom 10.665 eur, a teda reálny (čistý) nárok žalobcu je vo výške 7.771,67 eura, s ktorou sumou sa žalobca stotožnil v podaní z 9.10.2019, zároveň žalovaná postupne uhradila dlžnú sumu po 500 eur, avšak aj napriek tomu žalobca úkon čiastočného späťvzatie neurobil, naďalej žaloval 10.927,40 eura a priznaná mu bola suma 2.771,67 eura, a teda jeho úspech predstavoval 25,36 %, úspech žalovanej 74,64 %, čo v konečnom dôsledku znamenalo pomerný úspech pre žalovanú v celkovej výške 49,28 %.

4.1. Podaním z 12.12.2019 napadla predmetný rozsudok žalovaná, a to podala odvolanie proti výroku I. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a písm. h/ CSP.

4.2. K skutkovému stavu uviedla, že nárok žalobcu na odstupné nikdy nespochybovala, len poukazovala na nedostatok peňažných prostriedkov a nemožnosť vyplatenia odstupného jednorázovo. Opakovane potvrdila žalobcovi jeho nárok na odstupné, nie však vo výške 10.927,40 eura, ale vo výške 7.771,67 eura. Poukázala na protokol o odovzdaní agendy Obce Vyšné Nemecké a odvolajúc sa naň zhrnula, že pri preberaní a odovzdávaní agendy predstavovali aktíva obce 7.550 eur zaokrúhlene a pasíva 38.292 eur. Ďalej bolo potrebné k pasívam pripočítať odstupné 10.665 eur a mzdu za december 507,86 eura, spolu 11.172,86 eura + odvody zamestnávateľa do Sociálne poisťovne 536,95 eura a do zdravotnej poisťovne 1.117,28 eura, spolu pre rozpočet obce pasívum 12.827 eur. Okrem toho, náhradu za nevyčerpanú dovolenku žalobcovi 2.758 eur. V mesiaci december vyplatila obec na platy a odmeny, ktoré schválil žalobca ako starosta sumu 12.747,58 eura. Uviedla, že ministerstvo financií uznesením

vlády č. 451 z 4.10.2018 poskytlo obci účelovú dotáciu 8.000 eur na výstavbu altánku, realizácia, ktorej výstavby nebola ani vôbec začatá a teda sumu 8.000 eur mala mať na dotačnom účte, žalobca však odovzdal peňažné prostriedky na dotačnom účte len v sume 44,43 eura. Tvrdila, že zák. č. 253/1994 Z.z. neupravuje splatnosť odstupného, len nárok a výšku, a ani neodkazuje na použitie Zákonníka práce, a keďže nedisponovala finančnou čiastkou, ktorá by pokryla výšku odstupného, poslanci obecného zastupiteľstva odsúhlasili vyplatenie odstupného po častiach a to v 24 splátkach, v súlade s ktorým uznesením aj odstupné žalobcovi vypláca. K 5.1.2019, ktorý mal byť riadnym výplatným termínom starostu - žalobcu, uviedla, že mala na účte v Prima banke 1.612,92 eura a vo VÚB 4.249,80 eura, spolu 5.862,72 eura. Preto jediným podkladom, na základe ktorého mohla postupovať je uznesenie obecného zastupiteľstva, podľa ktorého má byť odstupné starostu vyplatené v jednotlivých splátkach s ohľadom na finančnú situáciu obce v čase skončenia funkcie žalobcu. Mala za svoju povinnosť postupovať v súlade s uznesením obecného zastupiteľstva a len na jeho základe. Ak by štatutár obce nerešpektoval uznesenie obecného zastupiteľstva, takéto konanie by bolo nezákonné. Na tomto základe považovala žalobu za nedôvodnú a žiadala, aby ju súd zamietol.

4.3. Pokiaľ sa týka právneho stavu, žalovaná nesúhlasila so záverom v bode 11. rozsudku a to, že v čase kedy malo byť vyplatené odstupné, k jeho vyplateniu nedošlo. Uviedla, že podľa § 2 ods. 2 Zákonníka práce, ktorý upravuje delegovanú pôsobnosť, sa na právne vzťahy vyplývajúce z výkonu verejnej funkcie Zákonník práce vzťahuje, len ak to výslovne ustanovuje alebo ak to ustanovuje osobitný predpis. Osobitný predpis, v danom prípade zákon o právnom postavení a platových pomeroch starostov v § 2 ustanovuje, že funkcia starostu je verejná funkcia, ktorá sa nevykonáva v pracovnom pomere a na Zákonník práce odkazuje len pokiaľ sa týka otázky určenia dovolenky a vzniku nároku na dovolenku, ako aj na účely zabezpečovania stravovania a prispievania na stravovanie. Nemala preto za dôvodné aplikovať Zákonník práce aj ohľadne mzdy anáhrady mzdy a v tomto smere odvolala sa aj na ustálenú súdnu prax, konkrétne na rozsudok Okresného súdu Prešov 10C/133/2011 z 19.4.2013 a uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 19Co/106/2013 z 28.1.2014, podľa ktorých obec vystupuje vo vzťahu k starostovi ako zamestnávateľ len na účely zdravotného poistenia, nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, podpory v nezamestnanosti a platenia príspevku na poistenie v nezamestnanosti a taktiež na účely zabezpečenia stravovania a prispievania naň. Podľa § 188 Zákonníka práce odstupné nemá charakter mzdy a preto sa na neho ani nevzťahuje ustanovenie o splatnosti mzdy. Funkcia starostu, uviedla, že je verejná funkcia, ktorá sa nevykonáva v pracovnom pomere a obec je verejno-právna korporácia „sui generis“ a nemožno v tomto prípade analógiou legis mechanicky posudzovať všetkých zamestnávateľov rovnako. Dodala, že po zániku mandátu starostovi patrí odstupné z rozpočtu obce. Podľa § 11 ods. 4 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení schvaľovať rozpočet obce a jeho zmeny, kontrolovať jeho čerpanie, určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku patrí výlučne do pôsobnosti obecného zastupiteľstva. Mala za to, že jedinou normou na základe, ktorej mohla v danom prípade postupovať bolo uznesenie obecného zastupiteľstva, podľa ktorého má byť odstupné starostovi platené v jednotlivých splátkach, a to s ohľadom na finančnú situáciu obce v čase skončenia funkcie žalobcu. Nesúhlasila s názorom žalobcu, že plnenie v splátkach je rozporné so zákonom o právnom postavení a platových pomeroch starostov s tým, že ak sa žalobca domnieval, že uznesenie obecného zastupiteľstva bolo prijaté v rozpore so zákonom, mal podať podnet na konanie o proteste prokurátora.

4.4. Mala za to, že napriek jej opakovaným námietkam sa súd s nimi v rozsudku nevyporiadal a stotožnil sa s názorom žalobcu na splatnosť odstupného podľa Zákonníka práce. Jej hospodárskou situáciou sa nezaoberal. Zároveň namietla aj, že ak súd mienil na spor aplikovať Zákonník práce, mal ho posúdiť ako individuálny pracovno-právny spor v zmysle § 316 a násl. CSP a vôbec o ňom nemal rozhodovať, nakoľko nie je kauzálny príslušný. Žalovaná mala za to, že odôvodnenie a právne posúdenie v časti ňou uvedených námietok v rozsudku úplne absentuje. Citovala v tejto súvislosti ustanovenie § 220 ods. 2 a 3 CSP a poukazovalo na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR (uznesenie ÚS SR z 19.5.2009 sp. zn. II.ÚS/200/09 a rozhodnutie ÚS SR zo 14.9.2006 sp. zn. I.ÚS/265/05), z ktorých aj citovala, odvolala sa na potrebu právnej istoty a v tejto súvislosti poukázala a citovala z rozhodnutia ÚS SR sp. zn. IV.ÚS/14/07 a nálezu ÚS SR z 29.5.2013 sp. zn. I.ÚS/564/2012. Uzavrela, že napadnutý rozsudok je nepresvedčivý a vzbudzuje pochybnosti, nie je riadne zdôvodnený a tak možno ustáliť, tvrdila žalovaná, že je nepreskúmateľný. Zároveň tvrdila, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd ním porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

4.5. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vo veci sa rozhodol tak, že žalobu zamietne, alternatívne vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5.1. Podaním z 23.12.2019 podal proti predmetnému rozsudku, proti výroku ohľadom trov konania odvolanie aj žalobca a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ a b/ CSP.

5.2. Mal za to, že súd pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, skutkového stavu a porušil právo na spravodlivý proces. Považoval nárok za zákonný, ktorého existenciu žalovaná ani nepoprela a ktorý bol splatný v plnej výške ihneď po zániku mandátu, t.j. od zániku jeho funkcie, čo vyplýva z § 5 ods. 1 zák. č. 253/1994 Z.z. a zároveň z dikcie § 2 ods. 2 Zákonníka práce. V súvislosti so splatnosťou nároku tak ako vyplýva z § 5 zák. č. 253/1994 Z.z. odvolal sa žalobca na judikatúru a predložil rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 11CoPr/2/2013 z 8.1.2013, ktorým podľa neho súd rozhodol v identickom prípade a to podľa tam prezentovaného právneho názoru, nárok na vyplatenie platu starostu patrí podľa § 5 ods. 2 písm. a/ zák. č. 253/1994 Z.z. „zo zákona“ po zániku mandátu starostu a ohraničil ho konkrétnym dátumom a to dátumom zániku mandátu.

5.3. V čase podania návrhu, uviedol žalobca, že žalobný nárok nebol splatený vôbec, dokonca ani časť mzdy. Pred podaním žalobného návrhu vyzýval na plnenie a žalovaná neplnila, začala plniť až po začatí konania. Spor teda zapríčinila žalovaná, ktorá dobrovoľne nespĺnila, čo jej ukladá zákon. Mal za to, že jeho nárok sa posudzuje podľa skutkových okolností v čase podania žaloby, v tom čase on - žalobca nemohol vedieť, aká bude jeho mzda netto, aké zrážky a v akej výške mu žalovaná vykoná, čistý nárok žalobcu predložila žalovaná až na druhom pojednávaní, t.j. v priebehu konania po podaní žaloby.

5.4. S právnym názorom súdu, že mal zobrať návrh v časti plnenia späť, sa právne nestotožnil. Poukázal, že je pánom sporu a má právo disponovať predmetom konania a konať ním. Je to jeho právo a nie povinnosť a súd ho nemôže k tomu nútiť. Mal za to, že nemal dôvod brať návrh späť, pretože nesplnenie predmetu sporu - finančný nárok zavinila žalovaná a nie on.

5.5. Tvrdil, že súd postupoval v rozpore s § 182 CSP, keď sám navrhoval dôkazy, a to žalovanej, aby predložila uznesenie obecného zastupiteľstva o výške odstupného. K uzneseniu obecného zastupiteľstva uviedol žalobca, že je to interný akt obce, ktorý môže byť ako norma nižšej právnej sily vydaný iba na základe a v medziach zákona a nesmie byť so zákonom v rozpore, v ktorom rozpore v danom prípade je, a to s § 5 zák. č. 253/1994 Z.z. Tvrdil, že z hľadiska teórie práva vydala obec ničotný a nulitný právny akt.

5.6. Pokiaľ sa týka trov konania tvrdil, že mu súd priznal pohľadávku, avšak nepriznal nárok na náhradu trov konania z úspešnosti v spore, ale dokonca úspech v spore priznal žalovanej vo vyjadrení 49,28 % z hodnoty sporu. Mal za to, že súd nesprávne vyhodnotil skutkový a právny stav. Z jeho výkladu vyplynulo, že pokiaľ by konanie začalo pred súdom v čase, kedy by už žalovaná splnila po častiach celý záväzok (splatné odstupné), tak by mala žalovaná 100 % úspechu vo veci a žalobca by bol 100 % neúspešný a mal by zaplatiť trovy konania. Zdôraznil, že žalovaná začala plniť až po podaní žaloby, keby ju nežaloval, nedomohol by sa svojho nároku. Poukázal na § 255 ods. 1, podľa ktorého súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci, § 256 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu trov konania protistrane a zároveň citoval § 264 ods. 1 a ods. 2 CSP a uviedol, že tým, že upravil výšku nároku v priebehu pojednávaní, iba oznámil súdu skutočnosti a to, že žalovaná po začatí konania začala plniť v splátkach a nemal dôvod brať návrh späť, keď daný skutkový stav nezavinil. Ten zavinila žalovaná, lebo neplnila v čase rozhodnom pre posudzovanie žalobného nároku. Jeho nárok je plne dôvodný nakoľko rozhodujúci je stav v okamihu podania žalobného návrhu, kedy v tom čase pohľadávka bola splatná v plnej výške.

5.7. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku o trovách konania zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

6.1. Podaním z 27.12.2019, doručeným súdu elektronicky 30.12.2019, označeným „Doplnenie odvolania“ žalobca doplnil odvolanie a to uviedol, že považuje rozsudok za zmatečný, tvrdil že sám súd sa dostáva do rozporov v bode 18. rozsudku keď: a/ konštatuje, že uznesenie obecného zastupiteľstva považuje za platné a na druhej strane tvrdí, že posudzovanie jeho zákonnosti či nezákonnosti nie je v jeho právomoci, b/ tvrdí, že uznesenie je platné a na druhej strane priznáva úroky z omeškania zo žalovanej sumy a c/ na jednej strane tvrdí, že na určenie plnenia v splátkach je potrebná dohoda podľa Zákonníka práce a na druhej strane považuje uznesenie obecného zastupiteľstva za platné. Vzhľadom na toto zdôvodnenie rozsudku mal za to, že sa súd nevyporiadal so skutkovou a právnou stránkou veci, odôvodnenie rozsudku je nelogické v rozpore s hmotným právom a vykazuje vysoké znaky arbitrárnosti.

6.2. Výrok o trovách konania žiadal zmeniť tak, aby mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % zo sumy 7.771,67 eura.

7.1. V replike na odvolanie žalovanej, žalobca k otázke výšky uplatneného nároku uviedol, že si pred podaním žaloby uplatnil nárok výzvou na zaplatenie 14.1.2020, t.j. po tom, čo sa žalovaná dostala do

omeškania s plnením odstupného, na ktorú výzvu žalovaná 29.1.2020 uznala nárok vo výške 13.015 eur brutto a 10.665 eur netto, odmietla nárok vyplatiť jednorazovo a oznámila, že schválila odstupné vo výpláte 24 splátok. On - žalobca podal návrh vo výške 10.927,40 eura dňa 11.2.2020. Ďalšiu špecifikáciu nároku po dopočítaní odvodov a daní predložila žalovaná pred druhým pojednávaním, kde vyčíslila nárok nie vo výške 10.665 eur ako pôvodne uznala, ale na výšku 7.771,67 eura, s čím on - žalobca súhlasil. Žalovaná dňa 10.1.2019 vo výške 419,84 eura plnila doplatok do mzdy. Prvú splátku odstupného uhradila 12.2.2019, t.j. po podaní žalobného návrhu. Vzhľadom na to podal žalobný návrh.

7.2. Pokiaľ žalovaná v odvolaní poukazovala na hospodárenie obce, uviedol, že skutočnosti týkajúce sa majetkových pomerov obce, nie sú predmetom žalobného návrhu, tvrdenia žalovanej o platobnej neschopnosti mal za právne neopodstatnené a odborné nepreukázané.

7.3. Napokon sa vyjadril k právnej analýze žalovanej ohľadne splatnosti nároku a to nesúhlasil s jej právnym názorom, že jediným podkladom na vyplatenie odstupného a určenie jeho splatnosti je uznesenie obecného zastupiteľstva. Tento právny názor je v rozpore so zákonom a ustálenou rozhodovacou praxou súdov. Poukázal opätovne na § 5 ods. 1 písm. d/ zák. č. 253/1994 Z.z., podľa ktorého po zániku mandátu starostu patrí starostovi odstupné z rozpočtu obce, ktoré je súčasťou jeho posledného platu. Zo zákonného znenia mal za zrejmé, že odstupné v plnej výške je splatné nasledujúcim dňom odo dňa zániku mandátu starostu. Mal za to, že výslovné znenie zákona upravuje otázku splatnosti a nepovoľuje plnenie v splátkach. Aj ustálená rozhodovacia prax súdov, uviedol, je v tejto otázke jednoznačná, opätovne poukázal na judikát krajského súdu 11 CoPr/2/2013 z 8.10.2013.

8.1. Na výzvu odvolacieho súdu, aby strany sporu oznámili či, kedy a aké ďalšie úhrady žalovaná obec v prospech žalovaného nároku žalobcovi zaplatila, resp. aby žalobca oznámil či, kedy a aké úhrady od žalovanej na úhradu svojho nároku prijal, žalovaná v podaní zo 14.4.2021, v ktorom zopakovala všetky svoje tvrdenia, uplatnené už v priebehu sporu pred súdom prvej inštancie ako aj opätovne v odvolaní, na otázku odvolacieho súdu uviedla, že plnila nárok žalobcu v dňoch 11.2., 18.3., 12.4., 6.5., 5.6., 3.7., 5.8., 2.9., 2.10., 4.11. a 2.12.2019 vo výške po 500 eur (11 x 500 eur) a v dňoch 7.1., 5.2. a 2.3.2020 vo výške po 500 eur (3 x 500 eur) a napokon uhradila 15. splátku vo výške 771,67 eura dňa 3.4.2020, čím uvedeného dňa došlo k vyplateniu odstupného žalobcu. Navrhla, aby odvolací súd s prihladením na vyššie uvedené zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vo veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietá.

8.2. Zároveň žalovaná o realizovaných úhradách predložila výpisy zo svojich bankových účtov v Prima banke Slovensko, a.s. a VÚB, a.s., z ktorých úhrady realizovala.

9.1. Žalobca na výzvu odvolacieho súdu oznámil podaním z 29.4.2021, že žalovaná plnila aj v čase odvolacieho konania a celkom uhradila celý dlh. Plnenie bolo rozložené v splátkach, dňa 10.1.2019 plnila vo výške 419,84 eura, čo bol doplatok k platu. Následne plnila v mesačných splátkach odstupné od 12.2.2019 do 3.3.2020 v sume 500 eur v 14 splátkach a dňa 6.4.2020 uhradila poslednú splátku vo výške 771,67 eura. Celkom uhradila sumu vo výške 771,67 eura z titulu odstupného (poznámka odvolacieho súdu: zrejme správne malo byť uvedené 7.771,67 eura).

9.2. Dodal, že žalovaná v čase podania žalobného návrhu nezaplatila mu žalobný nárok odstupného a ani časť mzdy. Aj keď pred podaním žalobného návrhu vyzýval žalobcu (poznámka odvolacieho súdu: zrejme správne žalovanú) na plnenie, tá dobrovoľne neplnila. Žalovaná začala plniť až po začatí konania. Mal za to, že spor zapríčinila žalovaná, ktorá dobrovoľne neplnila, čo jej ukladá zákon. Preto je žalobný návrh právne opodstatnený a zotrval na svojich vyjadreniach uvedených v odvolaní.

9.3. Predložil výpisy z účtov za jednotlivé obdobia.

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané tak žalobcom (proti výroku III. rozsudku) ako i žalovanou (proti výroku I. rozsudku), t.z. osobami oprávnenými na jeho podanie (§ 359 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355, § 358 CSP) a včas (§ 362 CSP), nariadil na základe podaných odvolaní a za účelom doplnenia dokazovania pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP), na ktorom po doplnení dokazovania, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 a § 365 CSP), napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil (§ 388 CSP), keďže vzhľadom na zmenu skutkového stavu, ktorá nastala po rozhodnutí súdu prvej inštancie, neboli splnené podmienky ani na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

11. Výrok II. rozsudku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, nebol odvolaním žalobcu ani žalovanej napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 2 a 3 CSP) a preto v odvolacom konaní nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

12. Predmetom odvolacieho prieskumu stal sa výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalovanú zaviazal žalobcovi zaplatiť 2.771,67 eura titulom nároku žalobcu na zapltenie odstupného a to spolu s úrokmi z omeškania, proti ktorého výroku smerovalo odvolanie podané žalovanou a tak isto predmetom prieskumu urobil žalobca výrok III. rozsudku, ktorým súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 49,28 %. Výrok III. o trovách konania je závislým výrokom.

13. Žalovaná odvolanie odôvodnila tým, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a zároveň tvrdila, že napadnutý rozsudok je nepresvedčivý a vzbudzuje pochybnosti, úplne v ňom absentuje odôvodnenie a právne posúdenie v časti ňou uvedených námietok, nie je riadne zdôvodnený a teda tvrdila, že je nepreskúmateľný, čím súd porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

14. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

15. V konkrétnostiach žalovaná tvrdila, že osobitný zákon o právnom postavení a platových pomeroch starostov neupravuje splatnosť mzdy ani splatnosť odstupného, upravuje len nárok na odstupné a jeho výšku, a ani neodkazuje na použitie a aplikáciu Zákonníka práce ako všeobecného zákona. Súčasne však žalovaná argumentovala aj, že nakoľko nedisponovala finančnou čiastkou, ktorá by pokryla výšku odstupného, poslanci obecného zastupiteľstva odsúhlasili vyplatenie odstupného po častiach a to v 24 splátkach a v súlade s uznesením odstupné žalobcovi vyplácala. Zároveň uviedla, že 5. januára 2019, ktorý mal byť riadnym výplatným termínom starostu - žalobcu mala na účtoch spolu 5.862,72 eura. Mala za to, že jediným podkladom na základe ktorého mohla postupovať, je uznesenie obecného zastupiteľstva, podľa ktorého má byť odstupné vyplatené v jednotlivých splátkach s ohľadom na finančnú situáciu obce v čase skončenia funkcie žalobcu. Žalovaná preto nesúhlasila ani s právnym názorom súdu prvej inštancie podľa ktorého, v čase kedy malo byť vyplatené odstupné, k jeho vyplateniu nedošlo.

16. Z odôvodnenia rozsudku ako i z podaného odvolania žalovanej, ale i žalobcu, mal odvolací súd za nesporné, že pokiaľ sa týka uplatneného nároku žalobcu na vyplatenie odstupného podľa § 5 ods. 1 písm. d/ zák. č. 253/1994 Z.z., žalovaná nárok čo do jeho dôvodu nespochybnovala, v priebehu sporu vzájomným konsenzom strany ustálili i jeho výšku a to na sumu 7.771,67 eura.

17. Spornou otázkou, ktorú posudzoval súd prvej inštancie zostala medzi stranami sporu otázka splatnosti odstupného.

18. Žalobca v odvolaní (ktoré smeroval len proti výroku o prisúdení nároku na náhradu trov konania v rozsahu 49,28 % žalovanej) tvrdil, že nárok na odstupné v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 253/1994 Z.z. mu vznikol dňom nasledujúcim po zániku mandátu starostu, ku ktorému zániku došlo 9.12.2018. Odvolací súd ale dodáva, že celkom bezdôvodne však zároveň v tejto otázke argumentoval, že na splatnosť platu starostu ako i odstupného sa vzťahuje Zákonník práce upravujúci v § 129 splatnosť mzdy.

19. Žalovaná naopak i v podanom odvolaní zotrvala na argumentácii, že zák. č. 253/1994 Z.z. neupravuje splatnosť odstupného a ani neodkazuje na použitie a aplikáciu Zákonníka práce. Za jediný podklad, na základe ktorého mohla odstupné vyplatiť, preto mala uznesenie obecného zastupiteľstva, ktoré prijala, a to s ohľadom aj na situáciu, že k 5.1.2019, ktorý deň mal byť riadnym výplatným termínom starostu, tvrdila, že nemala na svojich účtoch ani dostatok finančných prostriedkov pričom sa odstupné vypláca z rozpočtu obce.

20.1. Súd prvej inštancie citujúc § 76 ods. 6 Zákonníka práce, ktoré upravuje splatnosť odstupného patriaceho zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ skončí tam vymedzeným spôsobom pracovný pomer, podľa ktorého znenia odstupné vypláca zamestnávateľ po skončení pracovného pomeru v najbližšom výplatnom termíne, ak sa zamestnávateľ nedohodne so zamestnancom inak, uzavrel, že v čase, kedy malo byť odstupné vyplatené k jeho vyplateniu nedošlo (odsek 11. odôvodnenia rozsudku).
20. 2. Zároveň, rozhodujúc o uplatnenom nároku žalobcu na zapltenie úrokov z omeškania reagoval na argumentáciu žalovanej o prijatom uznesení obecného zastupiteľstva ako jedinom možnom podklade

na vyplácanie odstupného, a to tak, že ho bez použitia vzájomnej dohody žalobcu a žalovanej nemožno ako podklad na vyplácanie odstupného akceptovať.

21. Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest, funkcia starostu je verejná funkcia, ktorá sa nevykonáva v pracovnom pomere. Výkon tejto funkcie je nezlučiteľný s funkciami podľa osobitného predpisu 2) a s výkonom práce zamestnanca obce.

22. Podľa § 5 ods. 1 písm. d/ zák. č. 253/1994 Z.z., po zániku mandátu starostu patrí starostovi odstupné z rozpočtu obce v sume päťnásobku jeho priemerného mesačného platu, ak vykonával funkciu najmenej tri po sebe nasledujúce funkčné obdobia.

23. Podľa § 5 ods. 3 zák. č. 253/1994 Z.z., priemerným mesačným platom na účely odseku 1 a § 2 ods. 2 je jedna dvanástina súčtu platu podľa § 3 alebo podľa § 4 ods. 2 za obdobie dvanástich po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov predchádzajúcich mesiacu, v ktorom vznikla potreba zistenia priemerného mesačného platu. Priemerný mesačný plat sa zaokrúhľuje na najbližší eurocent nahor.

24. Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce, na právne vzťahy vyplývajúce z výkonu verejnej funkcie sa vzťahuje tento zákon, ak to výslovne ustanovuje alebo ak to ustanovuje osobitný predpis.

25. Na základe vyššie uvedeného, podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie spornú otázku splatnosti odstupného nesprávne posudzoval podľa § 76 ods. 6 Zákonníka práce a neaplikoval, pokiaľ sa jednalo o otázku splatnosti odstupného ustanovenie § 5 ods. 1 zák. č. 253/1994 Z.z.

26. Nesporne, podľa § 2 ods. 1 zák. č. 253/1994 Z.z. funkcia starostu je verejná funkcia. Výkon verejnej funkcie nie je závislou prácou. Na právne vzťahy z nej vyplývajúce sa Zákonník práce vzťahuje, len ak to Zákonník práce alebo osobitný zákon, v danom prípade zák. č. 253/1994 Z.z., výslovne ustanovuje.

27.1. Samotný osobitný zákon č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest síce obsahuje delegáciu na použitie Zákonníka práce v § 2 ods. 2 a 3 a teda umožňuje aplikáciu Zákonníka práce, ale len pre účely posudzovania nároku starostu, resp. primátora na dovolenku a na účely zabezpečovania jeho stravovania a prispievania na stravovanie. Tento osobitný zákon (č. 253/1994 Z.z.) neustanovuje však žiadnu delegáciu na použitie Zákonníka práce pre účely posudzovania otázky odstupného starostu či primátora, konkrétne jeho splatnosti. Ani z § 76 Zákonníka práce nevyplýva, že by sa jeho úprava mala vzťahovať na verejnú funkciu starostu.

27.2. Odvolací súd má za to, že samotná dikcia § 5 ods. 1 zák. č. 253/1994 Z.z., podľa ktorej „po zániku mandátu starostu patrí starostovi odstupné“, ustanovuje okrem určenia vzniku nároku na odstupné aj určenie jeho výšky a určenie splatnosti odstupného. Za použitia výkladových pravidiel na počítanie hmotnoprávných lehôt (§ 112 ods. 1 Občianskeho zákonníka) platí, že lehota určená podľa dní začína dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok, bolo potrebné v súdnej veci ustáliť, že udalosťou rozhodujúcou pre určenie splatnosti odstupného je zánik mandátu starostu a teda nasledujúcim dňom po zániku mandátu je odstupné, ktoré starostovi patrí, splatné. V danom prípade mandát zanikol 9.12.2018, to znamená 10.12.2018 nastala splatnosť odstupného.

28. Je potrebné dať tak za pravdu argumentácii žalobcu použitej v odvolaní, že nárok na odstupné sa stal splatným dňom nasledujúcim po zániku jeho mandátu starostu, ako i argumentácii žalovanej, že nemožno splatnosť odstupného posudzovať podľa ustanovení Zákonníka práce, ale zároveň nie je možné súhlasiť s argumentáciou žalovanej o jej oprávnení uznesením obecného zastupiteľstva stanoviť splatnosť odstupného, ktoré patrí starostovi po zániku mandátu z rozpočtu obce, len jednostranne (prijatím uznesenia obecného zastupiteľstva) bez súhlasu bývalého starostu, a v rozpore so znením § 5 ods. 1 zák. č. 253/1994 Z.z.

29.1. Napriek uvedenému nesprávnemu právnemu posúdeniu otázky splatnosti odstupného patriaceho starostovi po zániku jeho mandátu súdom prvej inštancie podľa § 76 ods. 6 Zák. práce (neakceptujúc uznesenie obecného zastupiteľstva žalovanej ako podklad pre vyplatenie odstupného, čo vyplynulo z odseku 18. rozsudku odôvodňujúceho priznanie úrokov z omeškania od 6.1.2019 ako dňa nasledujúceho po najbližšom výplatnom termíne žalobcu po zániku jeho mandátu), súd správne rozhodol, keď vzhľadom

na zistený skutkový stav ku dňu vyhlásenia rozsudku (ktorý medzi sporovými stranami nebol sporný), uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi titulom nezaplateného odstupného 2.771,67 eura, splatnosť ktorého odstupného ustálil na deň 5.1.2019.

29.2. Zároveň správne rozhodol aj pokiaľ žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania (tak ako si žalobca nárok uplatnil od 6.1.2019, čo je menej ako zákonný nárok vychádzajúci zo splatnosti odstupného nasledujúcim dňom po zániku mandátu starostu), keďže žalovaná svoj záväzok splatný jednorázovo 10.12.2018, nespĺnila riadne a včas, ale oneskorene.

29.3. Odvolanie žalovanej preto nebolo dôvodné ani pokiaľ sa žalovaná odvolávala proti uloženej povinnosti zaplatiť titulom odstupného žalobcovi 2.771,67 eura (tvrdiac, že toto odstupné v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo ročné/splatné vzhľadom na prijaté uznesenie obecného zastupiteľstva o zaplatení odstupného žalobcovi v splátkach) a odvolanie nebolo dôvodné ani pokiaľ smerovalo proti uloženej povinnosti zaplatiť úroky z omeškania, pretože argumentácia žalovanej o splatnosti odstupného podľa uznesenia prijatého obecným zastupiteľstvom nebola správna.

30. Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

31. Vzhľadom na postupné plnenie splátok žalovanou na odstupné žalobcovi, ktoré splátky žalovaná plnila aj po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie mal odvolací súd za potrebné doplniť dokazovanie a zistiť aktuálny skutkový stav.

32.1. Z vyjadrení sporových strán, reagujúcich na výzvu odvolacieho súdu, odvolací súd zistil, že žalobcovi postupnými splátkami už bola vyplatená suma odstupného 2.771,67 eura, respektíve, že žalovaná postupnými splátkami už sumu odstupného 2.771,67 eura žalobcovi vyplatila. Posledná splátka bola uhradená 6.4.2020 vo výške 771,67 eura.

32.2. Jednalo sa o zhodné a nesporné skutkové tvrdenie, na preukázanie ktorého predložili tak žalobca i žalovaná výpisy z bankových účtov.

33. Oboznámením predložených výpisov (č.l. 212 - 226 resp. 239 - 254) na pojednávaní odvolací súd doplnil dokazovanie, na základe ktorého zistil, že po vyhlásení rozsudku súdom prvej inštancie žalovaná na účet žalobcu uhradila postupne v dňoch: 3.12.2019 splátku 500,- eur (ktorá úhrada v rozsudku súdu prvej inštancie ešte zohľadnená nebola), 8.1.2020 splátku 500,- eur, 6.2.2020 splátku 500,- eur, 3.3.2020 splátku 500,- eur a 6.4.2020 splátku 771,67 eura, spolu 2.771,67 eura (4 x 500 eur +1 x 771,67 eura). Žalobcovi bola teda suma 2.771,67 eura odstupného v celom rozsahu zaplatená.

34. Podľa § 559 ods. 1 Obč. zák., splnením dlh zanikne.

35.1. Dlh, resp. záväzok žalovanej tak zanikol splnením 6.4.2020.

35.2. Keďže žalobca napriek zániku svojej pohľadávky na odstupné, resp. zániku záväzku žalovanej na jeho úhradu, žalobný návrh nezobral späť, odvolací súd zmenil pozitívny výrok rozsudku súdu prvej inštancie (výrok I.) zaväzujúci žalovanú na plnenie 2.771,67 eura a to tak, že v časti o zaplatenie sumy istiny 2.771,67 eura žalobu zamietol.

36.1. Žalovaná podala odvolanie i proti tej časti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť úroky z omeškania. Argumentovala, že nie je v omeškani s plnením finančného dlhu, pretože tento dlh riadne podľa prijatého uznesenia obecného zastupiteľstva plnila a naďalej plní. Tento argument však vzhľadom na stanovenie splatnosti odstupného dňom po zániku mandátu starostu (§ 5 ods. 1 zák. č. 253/1994 Z.z.) nebol spôsobilý založiť nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

36.2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie priznávajúce žalobcovi úroky z omeškania v zákonnej výške zo sumy postupne sa znižujúcej sumy istiny, a to na základe postupne uhrádzaných splátok, bolo správne. Odvolací súd ho zmenil len z dôvodu, že vzhľadom na úhradu celej žalovanej sumy, priznané úroky z omeškania bolo možné a zároveň i potrebné vyčísliť, a preto odvolací súd zmenil výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie v časti úrokov z omeškania tak, že je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 294,44 eura.

37. Jedná sa o úroky z omeškania vo výške 5,5% ročne vypočítané zo sumy 7.771,67 eura od 6.1.2019 do 12.2.2019 vo výške 44,50 eura, zo sumy 7.271,67 eura od 13.2.2019 do 12.3.2019 vo výške 30,68 eura, zo sumy 6.771,67 eura od 13.3.2019 do 15.4.2019 vo výške 34,69 eura, zo sumy 6.271,67 eura od

16.4.2019 do 7.5.2019 vo výške 20,79 eura, zo sumy 5.771,67 eura od 8.5.2019 do 7.6.2019 vo výške 26,09 eura, zo sumy 5.271,67 eura od 7.6.2019 do 3.7.2019 vo výške 21,44 eura, zo sumy 4.771,67 eura od 4.7.2019 do 6.8.2019 vo výške 24,44 eura, zo sumy 4.271,67 eura od 7.8.2019 do 3.9.2019 vo výške 18,02 eura, zo sumy 3.771,67 eura od 4.9.2019 do 3.10.2019 vo výške 17,05 eura, zo sumy 3.271,67 eura od 4.10.2019 do 3.11.2019 vo výške 15,28 eura a zo sumy 2.771,67 eura od 4.11.2019 do 3.12.2019 vo výške 12,52 eura (spolu úroky z omeškania do vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie vo výške 265,50 eura) a zo sumy 2.271,67 eura od 4.12.2019 do 8.1.2020 vo výške 12,32 eura, zo sumy 1.771,67 eura od 9.1.2020 do 6.2.2020 vo výške 7,72 eura, zo sumy 1.271,67 eura od 7.2.2020 do 3.3.2020 vo výške 4,96 eura a zo sumy 771,67 eura od 4.3.2020 do 6.4.2020 vo výške 3,94 eura (spolu 28,94 eura úrokov z omeškania od 4.12.2019 do 6.4.2020).

38.1. Pokiaľ sa týka odvolacieho dôvodu žalovanej tvrdiacej, že sa napriek jej opakovaným námietkam súd s nimi v rozsudku nevyporiadal a stotožnil sa s názorom žalobcu na splatnosť odstupného podľa Zákonníka práce, argumentujúcej, že napadnutý rozsudok je nespravodlivý a vzbudzuje pochybnosti, že nie je riadne odôvodnený, že je nepreskúmateľný, sú všetky (s výnimkou tvrdenia, že sa súd stotožnil sa s názorom žalobcu na splatnosť odstupného podľa Zákonníka práce, čo však nemalo vplyv na vecnú správnosť rozsudku) len všeobecnými tvrdeniami žalovanej, bez ich potrebnej konkretizácie. Odvolací súd na základe oboznámenia sa s rozsudkom súdu prvej inštancie ako i konaním, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že vznesené námietky nie sú dôvodné, a teda ani nie sú spôsobilé, aby zakladali nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by súd bol znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by bolo došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a teda ani nezakladajú odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

38.2. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá postupu vyplývajúceho z § 191 CSP, t.j. súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonaným dokazovaním preukázané a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení rozsudku súd jasne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a z ktorých dôkazov vychádzal, a ako ich vyhodnotil i ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 221 ods. 2 CSP a nemožno súdu v tomto smere nič vyčítať.

38.3. Platná právna úprava ani nevyžaduje, aby na každý argument strán sporu súd v odôvodnení rozsudku reagoval, prečo sa s ním nestotožnil a hlavne nie k takým argumentom, ktoré sú pre rozhodnutie v danej veci bezvýznamné.

38.4. Odvolací súd tak konštatuje, že uplatnené odvolacie argumenty žalovanej neboli dôvodom, pre ktoré by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, jednoznačným dôvodom pre zmenu výroku I. rozsudku bola zmena, ktorá nastala v skutkovom stave.

39. Žalobca odvolaním napadol výrok o trovách konania a to z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/, tvrdiac, že súd pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, skutkového stavu a porušil právo na spravodlivý proces.

K právnenému posúdeniu vecí, ako i skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie sa odvolací súd už vyjadril (viď body 16. a 25. - 29. odôvodnenia). Rovnako sa odvolací súd už vyjadril, aj pokiaľ sa týka otázky práva na spravodlivý proces, porušenie ktorého žalobca namietol, a to odvolací súd nezistil, že by bol súd prvej inštancie porušil právo na spravodlivý proces (viď bod 38. odôvodnenia). Z podaného odvolania nie je úplne zrejmé, akým postupom súdu prvej inštancie malo k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu (§ 365 písm. b/ CSP) dôjsť.

40. Pokiaľ sa jedná o ďalšiu žalobcom použitú argumentáciu, že žalovaná začala plniť až po začatí konania, a teda spor zapríčinila žalovaná, ktorá dobrovoľne neplnila to, čo jej ukladá zákon, odvolací súd sa s týmto tvrdením žalobcu môže len stotožniť. Avšak nie je možné za žiadnych okolností stotožniť sa s ďalším argumentom žalobcu tvrdiacim, že jeho nárok sa posudzuje podľa skutkových okolností v čase podania žaloby. Tento jeho názor je v príkrom rozpore s § 217 ods. 1 veta prvá CSP. Je možné súhlasiť aj s názorom žalobcu, že on je pánom sporu a má právo disponovať s predmetom konania a nakladať ním a nie je povinný a ani ho nemožno nútiť, aby zobral návrh v časti poskytnutého plnenia späť. Ani ho nikto nenútil zobrať návrh v časti poskytnutého plnenia späť, ani súd prvej inštancie, ani odvolací súd. Procesná nečinnosť žalobcu v konaní, v spojení s postupným splácaním a až úplným splatením

nárokovanej sumy odstupného a teda zánikom žalovanej pohľadávky v priebehu sporu však znamená, že nemohol byť a nebol v spore úspešný, pretože tak súd prvej inštancie, ako i odvolací súd museli v časti žalovanej istiny, ktorá v čase ich rozhodovania bola žalovanou splnená, žalobný nárok zamietnuť. Táto skutočnosť znamená neúspech žalobcu v spore a naopak úspech žalovanej.

41.1. Podľa § 396 ods. 2 CSP, keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, podľa zásady úspechu, t.z. vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu sporových strán vo veci.

41.2. Za základ sporu odvolací súd mal sumu 11.221,84 eura pozostávajúcu z nároku žalobcu na 10.927,40 eura istiny a nároku na 294,44 eura úrokov z omeškania. Pri zamietnutí žaloby v časti o zaplataenie istiny 10.927,40 eura, jedná sa o úspech žalovanej v rozsahu 97,38 %, čo zároveň predstavuje neúspech žalobcu a v časti priznaných vypočítaných úrokov z omeškania 294,44 eura predstavuje táto priznaná suma úspech žalobcu v rozsahu 2,62 %, zároveň v tom istom rozsahu znamená neúspech žalovanej v spore. Uvedené znamená 94,76 % (97,38 - 2,62) úspechu žalovanej, v ktorom rozsahu jej preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi a to tak konania pred súdom prvej inštancie, ako aj odvolacích trov.

43. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).